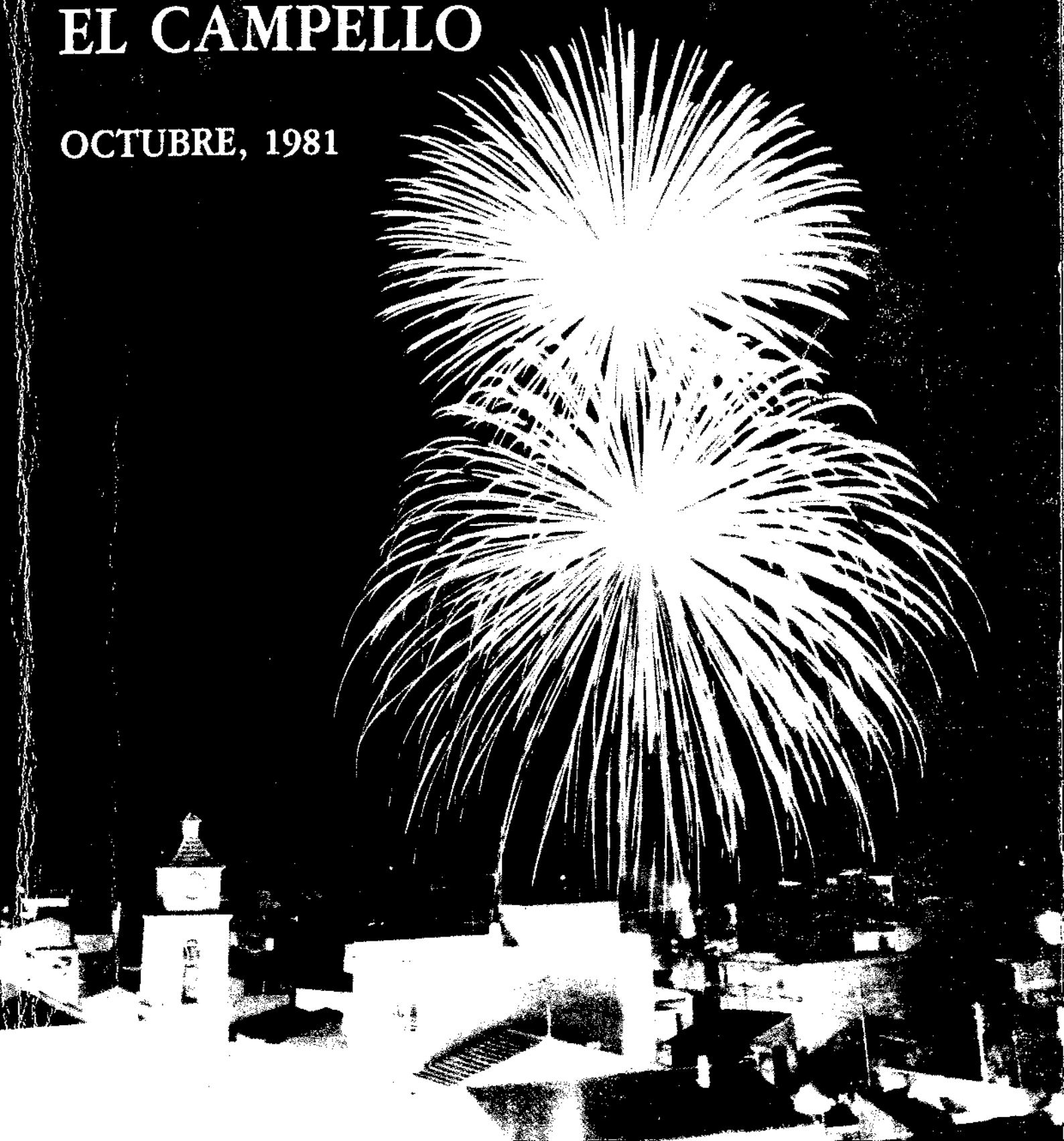

FESTES MAJORS

EL CAMPELLO

OCTUBRE, 1981

«Al Este del Cabo de Huertas, entre las playas de Villajoyosa y las de Alicante, se extienden las del Campello. En tiempos de piratas, las guardaba una torre de 1595, que aún subsiste ruinoso cercana al actual barrio del Mar, donde se agrupan las casas de los pescadores...»

Así vieron D. Francisco Figueras Pacheco y los miembros de su equipo, parte de nuestro Campello cuando el día 4 de Julio de 1929, animados por la lectura de un manuscrito del siglo xvii, obra del dean de la Colegiata de Alicante, vinieron a buscar en nuestra costa la antigua «Alone». Dos años más tarde, a finales del mes de Octubre, comienzan los trabajos en la Isleta, los cuales habrían de verse interrumpidos en repetidas ocasiones debido a la escasez de recursos y a la lentitud del sistema burocrático en lo concerniente a la concesión de licencias para realizar excavaciones.

De esta manera, el patrimonio histórico de El Campello, a poco más de tres décadas de su independencia del municipio de Alicante, comienza a verse incrementado enormemente dada la importancia de los descubrimientos en su demarcación efectuados en las diversas campañas habidas entre 1931 y 1935, año en el que la agitación de las «dos Españas» centró la

atención popular en asuntos menos constructivos. Hasta entonces, las conclusiones a que llevaron los trabajos realizados, constituyen en sí un resumen de la historia de nuestra Isleta: Poblada desde el período Eneolítico hasta el romanismo pleno, cultura argárica, civilización griega y carácter marcadamente industrial (sus pobladores se dedicaron a la industria del salazón) de las actividades allí desarrolladas.

Este trozo de roca que de tanto atractivo resulta hoy para los bañistas, guarda en sí tantos secretos, tanta belleza, que a menudo son la causa, cuando aflora a la superficie algo nuevo, de que nos preguntemos: ¿Cuántas culturas, en su infatigable marcha por esta mitad del Mundo, hicieron escala en la vieja Alone? ¿Cuántas huellas permanecen hoy al descubierto escondidas tras el velo de la ignorancia humana?

Lamentablemente, estas interrogantes no podrán nunca borrarse del todo debido a la falta de juicio dominante en la lógica de muchos de nuestros actos. He aquí una prueba: Restablecida la normalidad, en 1939, el Sr. Figueras Pacheco, solicitado para continuar las investigaciones abandonadas, prefiere dar una respuesta negativa dado que aún existía riesgo de nuevas interrupciones. Esta etapa de inactividad fue

la que aprovechó el destino para demostrar una vez más que el Hombre es un buen agente destructor de su propia obra. «A principio de 1943 — nos dice el Sr. Figueras Pacheco—, y con la tristeza que cualquier arqueólogo puede imaginar, recibí la noticia de que la isla del Campello se estaba desmontando para colmar con sus ruinas el estrecho que la separa de tierra y formar así un refugio de pescadores. Esto equivalía a la destrucción definitiva, por lo menos, de una parte del yacimiento, quizá la más interesante, por ser la inmediata al estrecho donde los estratos se presentaban más definidos y numerosos».

Como resultado de este fatal acontecimiento, se tuvo la oportunidad de descubrir un signo evidente del paso por Alone de la civilización cretense: un labrys, es decir, un hacha de doble filo. Ahora bien, igualmente debido a este «fatal acontecimiento», nos queda una gran duda de vital importancia para «no soltar el hilo» de la historia de nuestra isla: «¿Cuándo y por qué tuvimos contacto con la cultura egea?

Les ruïnes arqueològiques de la Illeta dels Banyets són sense dubte, unes de les més importants que hi ha en el País Valencià i inclús en tota la Península Ibèrica. Els últims descobriments efectuats per l'equip del professor Enric Llobregat i Conesa, director del Museu Arqueològic Provincial, ho ratifiquen.

Pero es igual. Sabemos del paso por Alone de Romanos, Griegos, Fenicios y quién sabe cuántos otros pueblos hasta llegar a la Edad del Bronce; conocemos el carácter industrial de sus actividades; no ignoramos la necesidad de conservar cualquier fuente de información que nos dé a conocer nuestro pasado; nos hemos echado las manos a la cabeza al conocer las brutalidades de las que fuimos capaces; pero, sin embargo, aún será necesario en el futuro quitar esa gruesa capa de residuos que a diario se esparcen por el firme de «Els Banyets», recuperar casa por casa cada una de las «piedras» que nos llevamos y que se nos llevan para agruparlas en el catálogo de «souvenirs», sustituir el cáñamo por red metálica a fin de que el cercado de las excavaciones sea algo más afectivo, cambiar el «por favor, no hacer...» por «prohibido hacer...», etc., etc., etc.

¿Qué necesidad tenemos de borrar las huellas de nuestros antepasados? Antes que sea demasiado tarde, ¡Por favor, cuidemos la isleta!

PACO ESPLA

I és una llàstima que un jaciment de tanta importància i que tanta llum està donant per a coneixer la vida i costums dels nostres avantpassats, presente un estat de deteriorament com el que s'aprecia en el dels Banyets. Es evident que els senyors regidors del municipi tenen «altres coses més transcendents» per les que preocuparse.

Altra opinió mereix aquest jaciment per als tècnics i estudiosos del tema, els qui, a més de donar-li una importància trascendental, lamenten l'actual estat d'abandó que presenta el lloc. Bona prova del que diem són les queixes del professor Llobregat per la falta de «vallat» i de vigilància, que donen peu al destrossament dels murs que ells reconstrueixen, les excavacions furtives i a tot tipus de vandalisme que, potser d'altra manera es podria evitar.

Les excavacions que, des de fa anys, venen fent-se als Banyets, han donat com a resultat el descobriment de tres nivells superposats, que corresponen a tres cultures distintes assentades al mateix lloc, en èpoques diferents.

El primer nivell que es troba, és per suposat el més recent i correspon a l'Època Romana. Data del segle i

de la nostra Èra, essent en aquest nivell on més restes s'aprecien, podent-se veure clarament els traçats dels carrers i les edificacions. A aquesta època corresponen la terma (o sauna, com ara se l'anomena), i una casona de recreu o una comuna agrícola (no està ben clar encara).

El nivell mitjà correspon a l'Època Ibèrica, entre els segles v i ii a. C., i en el que entre altres coses s'han descobert una fàbrica de saladura de peix (la més antiga que es coneix), un temple (del que parlarem a banda), i una indústria d'espart.

El darrer i més baix nivell perteneix a l'Època de Bronze Final, allà pel segle viii a. C., i que per estar tan fondo és del que menys coses s'han tret.

Hem fet capítol a part per a parlar del temple ibèric, perquè es pot catalogar com al «descobriments del segle» relatiu a la cultura ibèrica, en paraules del director de les excavacions i del Museu Provincial.

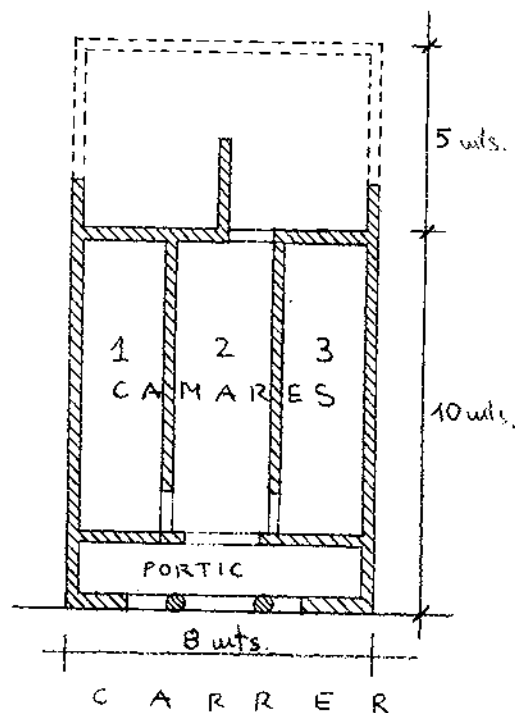
El temple que tenim a El Campello és l'únic descobert fins avui en dia, de tota la cultura ibèrica. Quede ben clar: no de la comarca, ni de la província ni del País. No. ¿De tota la cultura ibèrica?

El temple té forma rectangular, amb uns vuit metres de façana i quinze de fondo. Està orientat a migdia i el formen tres cambres centrals i un parrell posterior. Al front té la base d'unes columnes que en el seu donaven peu al pòrtic.

Les restes de ceràmica grega, les indústries de saladura de peix i de l'espart, i el nou descobriment del temple, fan entendre que aquesta Època Ibèrica fou de gran esplendor, i ens donen la idea de que en aquells temps el nostre poble era un important centre comercial, i punt destacat de les rutes marítimes de l'època.

Així que, el poble de El Campello, encara que per aquelles dates s'anomenava d'altra manera, té una antiguitat de quasi 2.800 anys. ¿Quins altres pobles poden dir el mateix? Pocs, per suposat.

Si altres pobles tingueren aquest tresor, ¿deixariem que es llançara a perdre com estem deixant-lo nosaltres?. Crec que no.

El jaciment o siga tota l'illa dels Banyets ha sigut declarada Monument Nacional, degut a la gran importància que té; i com tots els monuments (la torre de la illeta també ho és) té un ràdio de protecció de 500 metres al seu voltant. Dins d'això ràdio no es pot fer cap tipus d'edificació que fereixca la integritat del monument o el seu entorn. És una manera de defensar el Patrimoni de la Comunitat (que ens correspon a tots), de les garres de l'especulació i la propietat privada.

Julia Garcia Soler

Quasi el 80% del nostre terme municipal és terreny muntanyós. Està situat el nostre poble en la frontera entre les muntanyes i la plana de les comarques del sud del País Valencià. No són les nostres muntanyes altes, és clar, però sí el suficient per a donar al terreny un caràcter accidentat. Des de El Ramellat comença a desenvolupar-se la serra Ballestera, a partir de la bassa de la Casa Nova s'estenen els tossals de Xixi, i ja en l'Amerador deixa de ser la costa llissa per a convertir-se en abrupta i amb penya-segats. Muntanyes totes elles de formes suaus i sense quasi vegetació llevat dels matolls i altres herbes; sols algun ametler o garrofer trobem abandonat en eixos bancals escalonats a les vessants dels monts o a la vora dels barrancs, també algun pinar aïllat que dona al racó on es troba el qualificatiu de privilegiat sols per la seua presència allí.

Muntanyes d'apariència pobra però estimades, i entre totes una més estimada: Cabeçó d'Or. Física-ment no pertany al nostre terme municipal, però en realitat ¿qué importa a qui perteny? Pense que nosaltres els campellers també perticpem en gran mesura d'ella, de la seua bellesa, del seu misteri, de la seua generositat. Vista des de El Campello, aquesta muntanya sembla un pic amb les pendents de les vessants no molt pronunciades. Aquesta visió és la d'un extrem de la serra que és el Cabeçó, i que s'esten des del veí poble de Busot fins a la «colladeta de Rellou o del Ganyà», punt d'unió amb la serra la Grana i obligat pas dels vells camins que unien Rellou amb Xixona i Busot, i Aigües de Busot amb la Torre de les Maçanes. Als seus indrets trobem grans parets rocoses junt a empinats senders que ens acosten al cim. I en arribar a aquest punt més alt de la muntanya, donarem

El Cabeçó d'Or

gràcies al Cabeçó per l'aigua freda i reconfortant que en un pouet xicotet ha recollit de les cada vegada més poques pluges, per a obsequiar als seus amics que tan sovint el visiten. Heus aquí la generositat de la muntanya: l'aigua. La mateixa que relliscant per les seues vessants discorren pel barranc de Gabrafich en els dies tormentosos, arribava a El Campello destrossant bancals i conreus, inundant vivendes. Era «el barranquet» i erem altres temps. Ara la infraestructura està muntada per a que eixa mateixa aigua vaja a parar al riu. Riu que també venia carregadet del líquid element arreplegat dels barrancs del bac del Cabeçó, i que alguna que altra vegada amb la seua força, va fer caure el pont de la carretera d'abaix. ¿Heu passejat per dins del riu Sec, per dins d'eixos barrancs que neixen a la falda de la muntanya? Trobareu quantitat de preses xicotetes, d'assuts, de construccions ja velles i abandonades, destinades a arreplegar l'aigua que per elles baixava. Abans sí que es treia profit de l'aigua d'eixes pluges fortes que els barrancs canalitzaven. Ara es deixa perdre en la mar, amb la indiferència dels més i el lament d'uns pocs.

¿No heu sentit mai dir que hi ha molt d'or amagat al Cabeçó? Doncs sí, això diu la llegenda i d'ahí li ve el nom a la muntanya. També diuen els campellers que la cova del Llop Marí arriba fins a les de Canelobre, i també que... En fi, eixe és el misteri d'aquest mont, del que nosaltres participem. ¿I els dies en que el Cabeçó no el veiem, amagat per un mar de núvols que en desaparèixer deixen veure una capa blanca sobre les vessants pròximes al cim?, ¿no sentiu en eixe moment el desig d'acostar-vos i contemplar més de prop la neu, i jugar un poc amb ella? Es la muntanya que mostrant-se agraïda per la nostra companyia, i sempre que pot, ens deleita amb la seua bellesa blanca. Estem-li, doncs, nosaltres també agraïts i estimem-la.

EN JAUME

Riu amb aigua

CARRER CALVO SOTELO

En aquests moments que vivim, en que la nostra cultura popular autòctona anem deixant-la en ares d'una altra «standard», dominant i mecanicista, imposada a través dels cada cop més sofisticats mitjans de comunicació, seria bo de fer una reflexió sobre la nostra identitat basant-nos en una de les seues manifestacions que més directament ens afecten: el nom de les persones, els nostres noms.

Ens limitarem a relacionar alguns dels cognoms més abundants per aquestes terres, en els que clarament s'endivina el seu origen a partir de la nostra llengua.

Ferrer: el qui treballa el ferro

Domenec: nom valencià (cast: Domingo)

Casa nova: nom compost valencià de casa-nova

Berenguer: nom valencià (cast: Berengario)

Company: persona que n'acompanya una altra

Coloma: femella del colom

Climent: nom valencià (cast: Clemente)

Armengol: del nom valencià Ermengol

(cast: Ermengaud)

Santacreu: nom compost valencià santa-creu

Torregrossa: del nom compost valencià torre-grossa

Giner: del nom del mes Gener

Bernabeu: nom valencià (cast: Bernabé)

Esteve: nom valencià (cast: Esteban)

Alemanys: persona originària d'Alemanya

Riera: riu de curs intermitent

Lledó: arbre del seu nom: Ledoner

Fuster: el qui treballa la fusta

Reig: nom de peix (cast: corvina)

Sebastià: nom valencià (cast: Sebastian)

Moll: obra de pedra per a l'atranc de barques

Forner: el qui treballa al forn

Un altre aspecte característic dels nostres noms, és que les seues formes familiars es formen generalment a partir de les últimes síl·labes d'aquests noms, cosa que en castellà sol ser al contrari. Així tenim:

«Nelo»: de Manuel o Manel

«Cento»: de Vicent

«Cinto»: de Jacint

«Quelo»: de Miquel

«Toni»: d'Antoni

«Bel»: d'Isabel

«Quim»: de Joaquín

«Pina»: d'Agripina

«Biel»: de Gabriel

«Quito»: de «Frasquito».

De tots és sabut la tradició i el bon costum dels pobles xicotets de cridar a cadascuna de les famílies per un *Malnom* («apodo»).

I el nostre poble, afortunadament i malgrat el turisme i altres coses que podien fer-nos perdre les nostres senyes d'identitat cultural, encara, conserva l'utilització d'aquests malnoms senyes d'identitat cultural, encara conserva l'utilització d'aquests malnoms en gran nombre de famílies.

Algunes de les famílies campelleres conserven el malnom des de fa molt de temps, és a dir, prové de la segona meitat del segle XIX. Al tres malnoms són més recents, i alguns estan naixent hui, però arribaran en tindre consistència en cinc o deu anys.

Però tots es pregunten l'origen, el perquè, la causa social que va fer que unes famílies es cridaren Canalet, Esparde o Manganó. La curiositat es desfarà sols en alguns casos. Veiem:

— Algunes famílies prenen el seu malnom per l'activitat comercial que en altres temps feien els seus avantpassats. Per exemple: Carnisser, Panaer, Tendeta, Xambilero, Estanc, Cassinero, Fuster, Xurrera, Matalafer, Cairera.

— Altres eren anomenats per el lloc de procedència o per la finca on vivien. Exemples: Cantalar, Convent, El de Ponciano, El de Portes, Torruà, Polopí, Relluers, Callosins, Benidorm, Francés.

— També són considerats com malnoms, els noms o cognoms dels pares o dels avis: Burkundofra, Baldomero, Catalina, Eusebio, Jaume, Toni-Carmen.

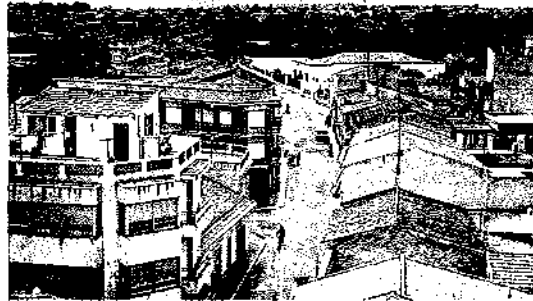
Són molts els mal noms utilitzats al poble de El Campello, però escriurem sols uns pocs d'ells per a obrir la curiositat. Aquests són:

Ambrós, Antolina, Almansa, Babaloi, Balde, Batà, Benita, Vicho, Blaus, Blanco, Bollo, Boronat, Bufos, Burreta, Buxqueros, Bolilleros, Botinbolis, Cabrera, Cacahueta, Cagalaolla, Cambra, Campexano, Canari, Canyafofa, Caricano, Casasu, Casavella, Cassinero, Catorzeno, Castellet, Coixo, Colau, Copet, Cuellos, Cristos, Quixeros, Clavellinos, Camasses, Camià, La Era, Esquerrer, Estassia, Fabrijo, Florindos, Fondet, Fotrels, Faios, Facó, Gamboixa, Ganyeta, Gallardo, Gaspara, Juanico, Lleó, Llobito, Iora, Lluna, Malena, Malia, Malamaera, Mangança, Manco, Manyo, Macoc, Margarito, Mataor, Meló, Mico, Moreno, Mixanes, Manruc, Nap, Nyeco, Negret, Pajeros, Palaciet, Palera, Pantanero, Parrendero, Parro, Pau, Pateta, Perilloso, Perio, Peteleta, Pixera, Pisco na, Plaixat, Polio, Primitivo, Patiques, Patilles, Pequenys, Pelat, Quelos, Rampeta, Roc, Rebeldo, Roig, Rojo, Rosa, Roseta, Rossa, Rallats, Sangueta, Sant, Santiago, Ceba, Sena, Senda, Cegos, Seguit, Socarrats, Surdo, Suteró, Taranena, Tiriti, Torsua, Tocaio, Tarrara, Verga, Vinagre, Vinassia, Vigilant, Xamelos, Xauxa, Ximo, Xirlot, Xispa, Xoclanos, i molts més que per espai no poden col·locar-se.

Hem de tenir en compte que l'aparició d'aquestes paraules queda dins d'un gran fenomen cultural-popular propi de cada localitat, i entroncada en la llengua autòctona. I el nostre cas no és diferent i quasi tots els malnoms provenen de paraules valencianes, menys algunes d'elles que per la forta castellanització han derivat en castellanismes i barbarismes.

El día 20 de septiembre de 1976, abrieron por primera vez las puertas de nuestra BIBLIOTECA. Entonces contábamos con una sola sala de lectura, donde se mezclaban los niños junto con los mayores que preferían una lectura más seria. Se empezó en un lote de 2.300 libros.

Después de cinco años, podemos decir que contribuimos de forma importante en la formación y entretenimiento de nuestro pueblo, naturalmente por medio de la lectura. Actualmente contamos con 6.300 libros a falta del pedido de este año, que en el momento de escribir estas líneas aún no se ha recibido. Alcanzando con él la cifra de 7.100 libros, con lo cual hemos triplicado nuestro volumen de libros en estos cinco años. Verdaderamente no es una cifra significativa para una Biblioteca Pública, pero poco a poco se va mejorando en lo posible, gracias a la labor del Ayuntamiento y del Centro Provincial Coordinador de Bibliotecas, Organismos que son los que nos patrocinan económicamente.

CARRER SANTA TERESA

También hemos conseguido otro logro, el poder separar a los más pequeños de los mayores, con lo que se consigue una mayor seriedad en la sala de adultos.

Por último quiero, desde estas páginas festivas, recordarles que sus servicios son completamente *gratuitos*, por ello les ruego que la visiten, seguro que encontrarán un buen libro para su formación o simplemente para su entretenimiento. Recordemos la frase publicitaria del Ministerio de Cultura:

«UN LIBRO AYUDA A TRIUNFAR»

El encargado de la Biblioteca

UNA FESTA ATÍPICA

Sense oportunitat i com pura analogia, pense que ja tenim.

¿De qué s'estranya? ¿Qué és que no vivim en un temps on la contaminació representa u dels signes més evidents de la nostra època? Una època on allò que és artificial, el colorant i l'adulteració són els ingredients bàsics en els aliments. On el fum de les fàbriques i cotxes substitueixen l'aire sense pol·lució. On els ja nombrosos edificis-arnera canvien la terra per ciment i saturen el mínim espai vital d'un poble xicotet, que ja deixa sentir els «avanços del progrés». On allò que és inautèntic i anti-natural suplantent allò que és autèntic i natural. On la festa, ¿perquè no?, infectada del que és fictici, colonitzada amb noms i modes estrangers, contagiada del folklore tòpic importat, i musicada amb temes que les cases discogràfiques imposen com a èxits populars, es degenera i degrada. On una veritable manifestació adquireix els caràcters pseudo-festers i mistificadors del que és popular. On una part de la nostra cultura, autòctona, pròpia i personal, pereix perquè ha perdut el seu arrel, orige i causa. On la festa es converteix en festival.

I exemples no falten del que he dit. Basta remetre'ns al primitiu sentit i funcionalitat d'una festa que, i sense ofendre a qui encara la viu com sempre l'ha viscut, ja ha perdut el seu orige. Em refereix a la del Carrer la Mar. Perquè, ¿qui ignora tot el muntatge turístic amb el que podem delectar-nos, del més pur folklore paxanguero i exòtic, i amb el que s'obsequia a turistes nacionals i estrangers? Potser les pròximes a caure siguin les del poble.

O l'elecció d'una reina de festes amb el més pur, també, sabor nacional i masclista.

O la mínima consciència crítica per part de certes bandes de música, que es disfressen segons la moda ianqui i ens empaiten amb els temes N.º 1, que els mitjans de comunicació acarnissadament ens bombardegen. Un quart del mateix per a certs dolçainers i tabaleters.

O, ¿qui sap la pròxima?

Per això, restituir la festa al seu lloc exigeix un treball de preservació crítica de la mateixa, de saber que és un acte fester i rebutjar allò que és sucedani i fictici. I eixa, crec, és una tarea nostra i de la comissió de festes. Una feina d'atenció a allò que ens fa oblidar el nostre patrimoni cultural. Un dret.

•ENTONI•

FOCS CARRER LA MAR

«Els fins de l'associació son de caràcter esportiu, cultural i recreatiu. L'objecte principal és la pràctica i foment de l'Excursionisme, entenent com a tal aquella activitat esportiva que es realitza en el marc de la Natura, amb les soles forces de l'esportista i sense ànim de competició ni de lucre». (Dels estatuts de la Colla Muntanyenca de El Campello).

Molt camí ha fet enguany la Colla Muntanyenca, es pot dir que aquest ha estat l'any de les travessies. Interessant experiència, ja que es tracta de recórrer les nostres terres a peu, creuant valls i muntanyes, seguint els vells camins i senders naturals que fa un temps eren utilitzats per la gent per a traslladar-se d'un poble a altre, però que ara han quedat en l'oblit amb l'aparició de les carreteres asfaltades i els moders mitjans de transport.

Des del nostre poble hem anat al pantà de Tibi, seguint el curs del riu Sec; a la Torre de les Maçanes, per Busot i la serra la Grana; a l'Aitana per les Coves de Canelobre, colladeta de Relleu, serra la Grana, Teix de Dalt, mas d'Escuders i port de Tudons ja en la mateixa Aitana.

Des del port de Tudons en l'Aitana hem anat a Altea, travessant la vall de Guadalest i la serra la Serrella, passant per Castell de Castells, cova del Somo i Tàrbena, per a després pujar al Bèrnia i baixar a Altea.

També des de l'Aitana hem anat a Pego, travessant la vall de Guadalest, la serra la Serrella i la vall del Seta, seguint pel barranc de Malaffi, Vall d'Ebo i començament del barranc de l'Infern, i ja per fi travessant la serra del Migdia arribar a Pego.

Molts d'aquets llocs que us hem relacionat no els coneixereu, ja ho sabem, però, ¿no és una pena que tinguem coneiximent de tant de lloc estranger turistic, i que tot el mon coneix, potser sols per veure-ho a la televisió, i no coneguem la nostra terra, la nostra gent, els nostres costums, la nostra llengua, tot això que és nostre?

Año tras año y desde este Llibret, único medio de comunicación local, nos complace hacer un breve resumen de la trayectoria de nuestro deporte: Voleibol, y nuestro club C.V. Lleón, que intenta ser un digno representante de nuestro pueblo por todas las ciudades de la geografía española, en las que nos representa.

La temporada anterior, 80-81, se alcanzó el mayor de los éxitos deportivos desde que estamos funcionando: fuimos el quinto clasificados en la fase final del campeonato de España juvenil celebrado en Barcelona.

Pero para llegar hasta ahí, hubo de proclamarse campeón provincial (por cuarta vez consecutiva), ganar el sector, con una final contra el C.V. Xátiva que durante mucho tiempo recordarán los aficionados a este deporte, y que tuvo lugar en Sant Joan. Después jugar y ganar el intersector en Sevilla a dos grandes equipos: C.V. Alcalá de Sevilla y Cyntra de Las Palmas. Luego la final donde se alcanzó el quinto puesto.

El equipo infantil, que también se proclamó campeón provincial (por segunda vez consecutiva), sólo alcanzó a clasificarse para el sector, siendo eliminado en la final por 3-2, por el campeón provincial de Valencia, lugar donde se jugó este sector.

Temporada nueva, ilusiones nuevas y en nuestra mente una meta, muy ambiciosa, pero a poco que trabajemos con constancia y gran dedicación, posible, ser finalistas con los dos equipos, el infantil y el juvenil en los campeonatos de España, lo que constituiría un éxito para nuestro voleibol y nuestro pueblo.

J. R.

Animeu-vos i veniu amb nosaltres. La Colla Muntanyenca us invita a participar de les seues activitats tant excursionistes com culturals, i aprofita l'ocasió per a desitjar unes Bones Festes a tot el poble de El Campello.

COLLA MUNTANYENCA DE EL CAMPELLO

GUIO D'ACTES FESTERS

DIA 11, DIUMENGE

A les 11'00 hores: **CROSS POPULAR**. Anunci de les competicions esportives que es celebraran durant les Festes.

DIA 12, DILLUNS

A les 9.00 hores: Organitzat per la Societat de Caçadors de El Campello, **COMPETICIÓ LOCAL DE TIR DE COLOM A BRAC**, a les Coves de Mateu (darrere Ramellat). I **TROFEU FESTES MAJORS DE EL CAMPELLO**.

A les 16'00 hores: I **CAMPIONAT A EL CAMPELLO DE «LLARGUES»** (Pilota Valenciana), en el lloc de costum.

A les 19'00 hores: **APLEC DE MÚSICA I DANSES DEL PAÍS VALENCIA**, a la Plaça del Poble. Es compta amb l'actuació del Grup de Cors i Danses de Monòver, i el grup musical CRESOL de Petrer.

DIA 13, DIMARTS

A les 20'00 hores: Encés de l'enllumenat artístic. Passacarrers per la dolçaina i tabalet acompanyats dels nanos i gegants.

A les 23'00 hores: **NIT DE L'ALBADA**. Pregó de Festes i cant de la Salve. Després, amollada de globus, volteig de campanes, trons i coets.

DIA 14, DIMECRES

A les 12'00 hores: Anunci del començament de les **FESTES MAJORS** amb volteig de campanes.

A les 20'00 hores: **FESTA POPULAR** a la Plaça del Poble, amb la dolçaina i tabalet, nanos i gegants, degustació de «coca i vi», i danses del País.

Després, **PLANTADA DE BARRAQUES I ENGALAMENT DELS CARRERS**. Es concediran premis als carrers millor engalanats. (La Coordinadora de Festes disposa de senyeres per a col·locar pels carrers).

DIA 15, DIJOUS

A les 8'00 hores: **DESPERTADA DEL TRO**. Volteig de campanes i passacarrers amb la dolçaina i tabalet.

A les 10'30 hores: **MISA**, amb la predicació a càrrec de Don Fernando, director del Col·legi Salesià.

A les 11'30 hores: **OFRENA DE FLORS**, que eixirà des de la Plaça de l'Ajuntament.

A les 13'00 hores: Visita als carrers engalanats.

A les 14'00 hores: Potent **MASCLETA** a la Plaça de Granota.

A les 16'00 hores: Continuació del **CAMPIONAT A A EL CAMPELLO DE «LLARGUES»** (Pilota Valenciana), en el lloc de costum.

A les 18'00 hores: **CONCERT DE LA RONDALLA «BATISTE MUT»**, a l'Església del poble.

A les 20'00 hores: **PROCESSO**, que recorrerà l'itinerari de costum.

A les 21'30 hores: **GRAN CASTELL DE FOCs ARTIFICIALS**.

A les 22'30 hores: **BERBENA** i ball del fanalet, a la Plaça del Poble.

DIA 16, divendres

A les 8'00 hores: **DESPERTADA**, amb la banda musical «Los Gavilanes», dolçaina i tabalet i volteig de campanes.

A les 10'30 hores: **MISSA** en honor de la Mare de Deu dels Desamparats, patrona de El Campello. Es llegiran els «Gojos de la Mare de Deu».

A les 11'30 hores: Lliurament dels premis als carrers engalanats.

A les 12'30 hores: **CUCANYES I JOCS INFANTILS** a la Plaça del Poble.

A les 19'00 hores: **TEATRE INFANTIL** a la Plaça del Poble, a càrrec del grup Pluja que presentarà l'obra «RASPA, SOMPO I EL MAGIC TUTTI-FRUTTI»

A les 22'00 hores: **RETRETA**, amb desfilada de disfresses i carrosses, eixint des de la Plaça de l'Ajuntament i acabant en la del Poble.

A les 23'00 hores: **BERBENA** a la Plaça del Poble.

DIA 17, DISSABTE

A les 8'00 hores: **DIANA**, amb desfilada de bandes de música i festers, eixint de la Plaça del Poble. Després, esmorzar a les barraques i preparació de la Gran Desfilada de la vesprada.

A les 18'30 hores: **GRAN DESFILADA DE COMPARSES MORES I CRISTIANES**, al lloc de costum.

A les 23'00 hores: **BERBENA** a la Plaça del Poble.

DIA 18, DIUMENGE

A les 12'00 hores: **GYMKHAMA AUTOMOBILISTICA A LA Plaça de l'Ajuntament**.

A les 18'30 hores: **CONCERT DE LA BANDA DE MUSICA DE EL CAMPELLO** a la Plaça del Poble.

COMIAT

I això és tot per enguany. Gràcies a totes les persones i entitats que han fet possible la culminació, o més be «l'eixida del pas», de les nostres **FESTES MAJORS**.

¡GRACIES, I FINS L'ANY QUE VE!

